

Sygn. akt I CSK 1996/22

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku D. W. i M. W.
z udziałem L. P., R. M., P. Z., S. Z., M. Z., T. M., A. M., A. M., D. W., H. M., J. W.,
Z. M., E. S., A. M., J. K., R. K., M. M., M. M., Ł. M., D. M., A. J., M. P., R. Z., A. K. i
G. P. następcy prawnego – T. M.,
o stwierdzenie nabycia spadku po T. M.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 czerwca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 29 maja 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każda ze stron ponosi koszty postępowania**
związane ze swoim udziałem w sprawie

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy D. W. i M. W. wywiedli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 maja 2019 r., oddalającego ich apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w O. z dnia 30 października 2018 r., którym stwierdzono nabycie spadku po T. M., zmarłej 24 listopada 2006 r. w drodze dziedziczenia ustawowego wobec nieważności sporządzonego testamentu.

Sąd Najwyższy zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżąca podnosi, że oczywista zasadność jej skargi kasacyjnej wynika z naruszenia art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227, art. 286 i art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie skarżących sądy obu instancji dokonały rozstrzygnięcia sprawy jedynie opierając się na sporządzonej w sprawie opinii biegłego psychiatry, która nie spełniała wymagań fachowości, rzetelności oraz przydatności w sprawie. Zdaniem wnioskodawców opinia została sporządzona w oparciu o błędnie przyjęte kryteria badawcze niepozostające w zgodzie z aktualnie przyjętymi w medycynie metodami badawczymi.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z dnia 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z dnia 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z dnia 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z dnia 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z dnia 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia powyższych wymagań. Po pierwsze wnioskodawcy podejmują przy jego pomocy polemikę z faktami stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia, co jest niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Skarżący powołali zatem argumenty spoza zakresu kognicji Sądu Najwyższego. Ponadto art. 286 k.p.c., na mocy którego może dojść do uzupełnienia opinii biegłego lub powołania innego biegłego celem sporządzenia opinii dodatkowej nie ma charakteru jednoznacznego przepisu

prawa. Stanowi on bowiem uprawnienie sądu, do którego należy ostateczna ocena, czy przepis ten powinien znaleźć zastosowanie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś w oparciu o art. 520 § 1 k.p.c.